Kool ja koolmeister.

Kas weame kihla: kui mõnni ridda olled luggenud ütled ſa warſi: „Sedda on üks koolmeister kirjutanud, ſe on haiſust tunda!“ — No wõib olla; mis wigga ſest ſiis ka olleks? Eks koolmeister wõi ka omma ſuteiste ees lahti tehha, kui tal middagi ſüddame peal kippitab? — Olgo ſellega kuida on, agga minna panneks hea melega ſia tükki ette Salomoni ſuuſt ühhe ſõnna ja ſe olleks nenda:

„Tarkus annab ennaſt kuulda ulitſe peal,
agga ükski ei panne ſedda tähhele.“

Üks minno norepõlliſeſt tutwateſt ſai koolmeiſtriks. Sedda on mitto ſanud ja ſellega auſa ammeti, paljo tööd ja wähhe leiba leidnud. Minno tuttaw leidis keik juſt niſamma. Temma aastane ſisſetullik, pead ja jallad kous olli liggi 140 hõbberubla, agga ſeal olli keik, mis esſimesſes õppetusſes ſeiſab, ſukkapaelaſt kunni wiimſe ſutäieni. Aastas on 365 päwa, rehkenda nüüd iſſe, kui paljo ſealt päwa peale tulli? Mitte ennam kui waewalt 38 kopp. Ellada liig kaſſin, ſurra liig paljo.

Se on ikka nenda: ſaab noor innimenne maiakeſe, ſiis nõuab ta ka kaſſikeſe ſenna ſisſe. Mõnni juhtub kül kaunis terrawa küündega lomakeſe ſama, no agga kes ette ärra teab, muido jääkſid poled pulmad aastas piddamatta. Mõnnel jookſeb jubba paar päiwi pärraſt pulmi omma teed. Kui ſa ei tea, kes ſe on, ſiis tulle küſſi mo käeſt. Kustawil (nenda olli ta ristinimmi) olli ſelle poleſt parrem õn. Temma Anna ſarnaſt polle ma neid paljo näinud. Tulline tö innimenne, kes musta ja korristamatta ello ni wähhe ſallis, kui pihho ſilmas, agga ſeal jures tasſane ja allandlik, nago lamba tal; Kustaw kandis tedda ka, ſõnnalt üttelda, kätte peal, ja Anna iggapäine nimmi omma mehhe ſuus olli: „mo maggus ſüdda.“ Agga ſedda olli temma ka wäärt. Nende abbiello ei wõinud ennam õnnelikkum olla, kui